Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 4ης Οκτωβρίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διεθνής δικαιοδοσία και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 – Άρθρα 34 και 45 – Αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων – Ανάκληση της κηρύξεως της εκτελεστότητας αποφάσεων – Λόγοι αρνήσεως – Δημόσια τάξη του κράτους μέλους εκτελέσεως – Καταδίκη εφημερίδας και ενός εκ των δημοσιογράφων της λόγω προσβολής της φήμης αθλητικού συλλόγου – Χρηματική ικανοποίηση – Άρθρο 11 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Ελευθερία του Τύπου»

Στην υπόθεση C-633/22,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) με απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Οκτωβρίου 2022, στο πλαίσιο της δίκης

Real Madrid Club de Fútbol,

ΑΕ

κατά

ΕΕ,

Société Éditrice du Monde SA,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο, A. Prechal, K. Jürimäe, K. Λυκούργο, T. von Danwitz (εισηγητή), F. Biltgen και N. Piçarra, προέδρους τμήματος, S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Wahl, I. Ziemele, J. Passer και Δ. Γρατσία, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: R. Şereş, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Οκτωβρίου 2023,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Real Madrid Club de Fútbol και ο ΑΕ, εκπροσωπούμενοι από τους C. Angulo Delgado και J. M. Villar Uríbarri, abogados,

– ο ΕΕ και η Société Éditrice du Monde SA, εκπροσωπούμενοι από τον P. Spinosi, avocat,

– η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Fodda και την E. Timmermans,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και M. Hellmann, καθώς και από τη J. Simon,

– η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A. Gavela Llopis και A. Pérez-Zurita Gutiérrez,

– η Κυβέρνηση της Μάλτας, εκπροσωπούμενη από την A. Grech, advocate, και από τον D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους S. Noë, P. J. O. Van Nuffel και W. Wils,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Φεβρουαρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 34 και 36 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1), υπό το πρίσμα του άρθρου 11 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ των Real Madrid Club de Fútbol (στο εξής: Real Madrid) και ΑΕ, αφενός, και των ΕΕ και Société Éditrice du Monde SA, αφετέρου, σχετικά με την εκτέλεση στη Γαλλία αποφάσεως η οποία εκδόθηκε στην Ισπανία και με την οποία υποχρεωνόταν ο ΕΕ και η εν λόγω εταιρία να καταβάλουν στους αντιδίκους τους χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης την οποία υπέστησαν εξαιτίας της δημοσιεύσεως στην εφημερίδα *Le Monde* άρθρου που τους αφορούσε.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 44/2001

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 16 έως 18 του κανονισμού 44/2001 είχαν ως εξής:

«(16) Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης δικαιολογεί την αυτόματη αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος, χωρίς να απαιτείται καμία διαδικασία, εκτός σε περίπτωση αμφισβήτησης.

(17) Η προαναφερόμενη αμοιβαία εμπιστοσύνη απαιτεί αποτελεσματικότητα και ταχύτητα της διαδικασίας με την οποία κηρύσσεται εκτελεστή σε κράτος μέλος, απόφαση που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος. Για το σκοπό αυτό μια απόφαση θα πρέπει να κηρύσσεται εκτελεστή κατά τρόπο οιονεί αυτόματο, μετά από απλό τυπικό έλεγχο των υποβαλλομένων εγγράφων, χωρίς να έχει το δικαστήριο τη δυνατότητα να προβάλει αυτεπαγγέλτως έναν από τους λόγους μη εκτέλεσης που προβλέπονται από τον ανά χείρας κανονισμό.

(18) Ο σεβασμός των δικαιωμάτων της υπεράσπισης επιβάλλει ωστόσο τη δυνατότητα του εναγομένου να ασκήσει, ενδεχομένως ένδικο μέσο, που εξετάζεται κατ' αντιδικία, κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας, εφ' όσον αυτός θεωρεί ότι στοιχειοθετείται ένας από τους λόγους μη εκτελέσεως. Η δυνατότητα άσκησης ενδίκων μέσων πρέπει να αναγνωρίζεται επίσης στον αιτούντα, σε περίπτωση που απορρίπτεται η αίτησή του για να κηρυχθεί μια απόφαση εκτελεστή.»

4 Στο κεφάλαιο ΙΙΙ του κανονισμού 44/2001, το οποίο περιελάμβανε τα άρθρα 32 έως 56, προβλέπονταν οι κανόνες σχετικά με την αναγνώριση και την εκτέλεση στα λοιπά κράτη μέλη των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος.

5 Το άρθρο 33, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού προέβλεπε τα εξής:

«Απόφαση που εκδίδεται σε κράτος μέλος αναγνωρίζεται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.»

6 Το άρθρο 34, σημείο 1, του εν λόγω κανονισμού όριζε τα εξής:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1) αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως».

7 Κατά το άρθρο 36 του κανονισμού 44/2001:

«Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

8 Τα άρθρα 38 έως 52 του κανονισμού 44/2001, τα οποία περιλαμβάνονταν στο τμήμα 2 του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού, ρύθμιζαν τη διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας.

9 Το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 όριζε τα εξής:

«Αποφάσεις που εκδόθηκαν και είναι εκτελεστές σε κράτος μέλος εκτελούνται σε άλλο κράτος μέλος, αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.»

10 Το άρθρο 43, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού προέβλεπε τα ακόλουθα:

«Κατά της αποφάσεως που εκδίδεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ασκηθεί ένδικο μέσο και από τους δυο διαδίκους.»

11 Το άρθρο 44 του εν λόγω κανονισμού όριζε τα εξής:

«Κατά της απόφασης επί ενδίκου μέσου μπορεί να ασκηθεί μόνο το ένδικο μέσο που αναφέρεται στο παράρτημα IV.»

12 Κατά το άρθρο 45 του ίδιου κανονισμού:

«1. Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε το ένδικο μέσο δυνάμει των άρθρων 43 ή 44 δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35. Αποφασίζει αμελλητί.

2. Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

13 Το παράρτημα IV του κανονισμού 44/2001 προέβλεπε τα εξής:

«Τα ένδικα μέσα που μπορούν να ασκηθούν δυνάμει του άρθρου 44 είναι τα ακόλουθα:

– στο Βέλγιο, την Ελλάδα, την Ισπανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, το Λουξεμβούργο και τις Κάτω Χώρες, αναίρεση,

[…]».

Ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012

14 Ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1), κατήργησε και αντικατέστησε τον κανονισμό 44/2001.

15 Το άρθρο 66 του κανονισμού 1215/2012 ορίζει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται μόνο στις αγωγές που ασκούνται στα δημόσια έγγραφα που εκδίδονται ή καταγράφονται και τους δικαστικούς συμβιβασμούς που εγκρίνονται ή συνάπτονται κατά ή μετά την 10η Ιανουαρίου 2015.

2. Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 80, ο [κανονισμός 44/2001] συνεχίζει να διέπει τις αποφάσεις που εκδίδονται σε αγωγές που ασκήθηκαν, τα δημόσια έγγραφα που εκδόθηκαν ή καταγράφηκαν και τους δικαστικούς συμβιβασμούς που εγκρίθηκαν ή συνήφθησαν πριν από την 10η Ιανουαρίου 2015 και που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

16 Στις 7 Δεκεμβρίου 2006 η εφημερίδα *Le Monde* δημοσίευσε άρθρο συντάκτης του οποίου ήταν ο ΕΕ, δημοσιογράφος που εργαζόταν ως μισθωτός της εν λόγω εφημερίδας, και στο οποίο προβαλλόταν ο ισχυρισμός ότι η Real Madrid και η Fútbol Club Barcelona είχαν κάνει χρήση των υπηρεσιών προσώπου που θεωρούνταν ο πρωταίτιος κυκλώματος φαρμακοδιεγέρσεως στον χώρο της ποδηλασίας. Πολλά μέσα ενημερώσεως, μεταξύ άλλων ισπανικά, αναδημοσίευσαν το περιεχόμενο του συγκεκριμένου άρθρου. Στις 23 Δεκεμβρίου 2006 η εφημερίδα *Le Monde* δημοσίευσε, άνευ σχολίων, επιστολή διαψεύσεως την οποία της είχε αποστείλει η Real Madrid.

17 Στις 25 Μαΐου 2007 η Real Madrid και ο ΑΕ, μέλος του ιατρικού επιτελείου του συλλόγου, άσκησαν ενώπιον του Juzgado de Primera Instancia de Madrid (πρωτοδικείου Μαδρίτης, Ισπανία) αγωγή λόγω αστικής ευθύνης, προβάλλοντας προσβολή της τιμής τους, κατά της Société éditrice du Monde και του ΕΕ. Με απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2009, το εν λόγω δικαστήριο, αφενός, υποχρέωσε τους εναγομένους να καταβάλουν, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστησαν οι ενάγοντες, στη μεν Real Madrid το ποσό των 300 000 ευρώ, στον δε ΑΕ το ποσό των 30 000 ευρώ, και, αφετέρου, διέταξε τη δημοσίευση της συγκεκριμένης αποφάσεως στην εφημερίδα *Le Monde* καθώς και σε μία ισπανική εφημερίδα. Κατά το μεγαλύτερο μέρος της, η εν λόγω απόφαση επικυρώθηκε με απόφαση του Audiencia Provincial de Madrid (δικαστηρίου περιφέρειας Μαδρίτης, Ισπανία). Η αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της δευτεροβάθμιας αποφάσεως απορρίφθηκε με απόφαση του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ισπανία) της 24ης Φεβρουαρίου 2014.

18 Με διάταξη της 11ης Ιουλίου 2014, το Juzgado de Primera Instancia de Madrid (πρωτοδικείο Μαδρίτης) διέταξε την εκτέλεση της ως άνω αποφάσεως του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) και υποχρέωσε τη Société Éditrice du Monde και τον ΕΕ να καταβάλουν στη Real Madrid ποσό 300 000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, και ποσό 90 000 ευρώ, για τόκους και έξοδα. Με διάταξη της 9ης Οκτωβρίου 2014 διέταξε επίσης την εκτέλεση την εν λόγω αποφάσεως και την καταβολή στον ΑΕ ποσού 30 000 ευρώ, ως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης, και ποσού 3 000 ευρώ για τόκους και έξοδα.

19 Στις 15 Φεβρουαρίου 2018 το tribunal de grande instance de Paris (πολυμελές πρωτοδικείο Παρισίων, Γαλλία) εξέδωσε δύο αποφάσεις περί κηρύξεως της εκτελεστότητας της αποφάσεως του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 24ης Φεβρουαρίου 2014 και των ως άνω διατάξεων.

20 Με αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2020, το cour d'appel de Paris (εφετείο Παρισίων, Γαλλία) εξαφάνισε τις ανωτέρω αποφάσεις περί κηρύξεως της εκτελεστότητας για τον λόγο ότι οι προς εκτέλεση απόφαση και διατάξεις, καθόσον αντέβαιναν προδήλως στην κατά το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο γαλλική δημόσια τάξη, δεν μπορούσαν να εκτελεσθούν στη Γαλλία. Συναφώς, το cour d'appel de Paris (εφετείο Παρισίων), κατά πρώτον, επισήμανε ότι τα ισπανικά δικαστήρια υποχρέωσαν τους εναγομένους της κύριας δίκης να καταβάλουν αποζημίωση μολονότι η Real Madrid δεν είχε προβάλει περιουσιακή ζημία. Κατά δεύτερον, ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων συζητήθηκε αποκλειστικώς ο επικοινωνιακός αντίκτυπος του επίμαχου στην υπόθεση της κύριας δίκης άρθρου, το περιεχόμενο του οποίου διαψεύσθηκε από τα ισπανικά μέσα ενημερώσεως, με αποτέλεσμα να περιορισθεί λόγω της διαψεύσεως αυτής η ηθική βλάβη. Κατά τρίτον, η επιβολή υποχρεώσεως καταβολής ποσού 300 000 ευρώ, ως χρηματικής ικανοποιήσεως, και ποσού 90 000 ευρώ, για τόκους και έξοδα, αφορούν ένα φυσικό πρόσωπο και την εκδότρια εφημερίδας εταιρία και αντιστοιχούν στο 50 % της καθαρής ζημίας και στο 6 % των ταμειακών διαθεσίμων της εταιρίας την 31η Δεκεμβρίου 2017. Κατά τέταρτον, στην προμνημονευθείσα

υποχρέωση προστίθεται η επιβολή υποχρεώσεως καταβολής ποσού 30 000 ευρώ, ως χρηματικής ικανοποιήσεως, και ποσού 3 000 ευρώ, για τόκους και έξοδα, στον ΑΕ. Τέλος, στη Γαλλία, μόνο σε εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις επιδικάζεται χρηματική ικανοποίηση λόγω προσβολής της τιμής ή της υπολήψεως προσώπου η οποία να υπερβαίνει τα 30 000 ευρώ, δεδομένου ότι κατά τη γαλλική νομοθεσία η δυσφήμιση ιδιώτη τιμωρείται με πρόστιμο ύψους 12 000 ευρώ κατά το μέγιστο.

21 Το εφετείο Παρισίων αποφάνθηκε ότι οι ανωτέρω καταδίκες έχουν αποτρεπτικό αποτέλεσμα όσον αφορά τη συμμετοχή ενός δημοσιογράφου και ενός μέσου ενημερώσεως στη δημόσια συζήτηση θεμάτων που ενδιαφέρουν το κοινωνικό σύνολο, το οποίο μπορεί να παρεμποδίσει τα μέσα ενημερώσεως στην άσκηση της αποστολής τους πληροφορήσεως και ελέγχου, οπότε η αναγνώριση ή η εκτέλεση της αποφάσεως και των διατάξεων με τις οποίες επιβάλλεται η καταβολή χρηματικών ποσών να προσκρούει κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην κατά το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο γαλλική δημόσια τάξη, καθόσον θίγει την ελευθερία εκφράσεως.

22 Η Real Madrid και ο ΑΕ άσκησαν αναίρεση ενώπιον του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου, κατά των αποφάσεων του cour d'appel de Paris (εφετείου Παρισίων) της 15ης Σεπτεμβρίου 2020, υποστηρίζοντας ότι έλεγχος της αναλογικότητας αποζημιώσεως ή χρηματικής ικανοποιήσεως χωρεί μόνον εφόσον αυτή έχει τιμωρητικό και όχι αντισταθμιστικό χαρακτήρα. Επιπλέον, οι αναιρεσείοντες της κύριας δίκης υποστηρίζουν ότι το cour d'appel de Paris (εφετείο Παρισίων), υποκαθιστώντας με τη δική του εκτίμηση περί ηθικής βλάβης εκείνην των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως, αναθεώρησε τις επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης αποφάσεις των ισπανικών δικαστηρίων, κατά παράβαση του άρθρου 34, σημείο 1, και του άρθρου 36 του κανονισμού 44/2001. Τέλος, υποστηρίζουν ότι το εν λόγω δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη σοβαρότητα των αστικών αδικημάτων που διαπίστωσαν τα ισπανικά δικαστήρια ούτε το ότι η οικονομική κατάσταση των προσώπων που υποχρεώθηκαν να καταβάλουν χρηματική ικανοποίηση δεν είναι κρίσιμη προκειμένου να εκτιμηθεί αν η επιδικασθείσα χρηματική ικανοποίηση στερείται αναλογικού χαρακτήρα, ο οποίος, εν πάση περιπτώσει, δεν πρέπει να εκτιμηθεί με γνώμονα τους κανόνες του εθνικού δικαίου.

23 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το άρθρο 10, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), ουδόλως επιτρέπει περιορισμούς της έκφρασης σε δύο τομείς, συγκεκριμένα δε στον τομέα των ζητημάτων πολιτικής και σε εκείνον των ζητημάτων γενικού ενδιαφέροντος (απόφαση του ΕΔΔΑ της 23ης Απριλίου 2015, Morice κατά Γαλλίας, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, § 125). Στον δεύτερο αυτόν τομέα εμπίπτει δημοσίευση που αφορά ζητήματα σχετικά με τον αθλητισμό (απόφαση του ΕΔΔΑ της 26ης Απριλίου 2007, Colaço Mestre και SCI – Sociedade Independente de Comunicação, S.A. κατά Πορτογαλίας, CE:ECHR:2007:0426JUD001118203, § 28). Επιπλέον, το αποτρεπτικό αποτέλεσμα καταδίκης σε καταβολή χρηματικής ικανοποιήσεως συνιστά παράμετρο για την εκτίμηση της αναλογικότητας μέτρου επανορθώσεως της βλάβης που προκλήθηκε λόγω δυσφημιστικών δηλώσεων. Όσον αφορά, ειδικότερα, την ελευθερία εκφράσεως των δημοσιογράφων, απαιτείται μέριμνα ώστε το ύψος της αποζημιώσεως ή χρηματικής ικανοποιήσεως που επιβάλλεται σε δημοσιογραφικούς οργανισμούς να μην μπορεί να απειλήσει την οικονομική βάση τους (απόφαση του ΕΔΔΑ της 26ης Νοεμβρίου 2013, Błaja News Sp. z o.o. κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2013:1126JUD005954510, § 71).

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχουν τα άρθρα 34 και 36 του κανονισμού [44/2001] και το άρθρο 11 του [Χάρτη] την έννοια ότι καταδίκη για προσβολή της φήμης αθλητικού συλλόγου λόγω πληροφορίας την οποία δημοσίευσε μια εφημερίδα δύναται να προσβάλει κατάφωρα την ελευθερία έκφρασης και να αποτελέσει συνεπώς λόγο για την άρνηση της αναγνώρισης και της εκτέλεσής της;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, έχουν οι εν λόγω διατάξεις την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως και εκτελέσεως δύναται να κρίνει ότι η καταδίκη δεν συνάδει προς την αρχή της αναλογικότητας μόνον αν η αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση χαρακτηρίζεται, είτε από το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως είτε από το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως και εκτελέσεως, ως τιμωρητική και όχι αν επιδικάζεται για τη χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης;

3) Έχουν οι ανωτέρω διατάξεις την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως και εκτελέσεως δύναται να στηριχθεί μόνον στο αποτρεπτικό αποτέλεσμα, λαμβανομένων υπόψη των πόρων του προσώπου που υποχρεώθηκε στην καταβολή αποζημιώσεως ή χρηματικής ικανοποιήσεως, ή μήπως μπορεί να κάνει δεκτά και άλλα στοιχεία, όπως τη σοβαρότητα του αστικού αδικήματος ή την έκταση της ζημίας;

4) Μπορεί το αποτρεπτικό αποτέλεσμα, λαμβανομένων υπόψη των πόρων της εφημερίδας, να αποτελέσει, αφ' εαυτού, λόγο για την άρνηση της αναγνώρισης ή της εκτέλεσης λόγω κατάφωρης παραβίασης της θεμελιώδους αρχής της ελευθερίας του Τύπου;

5) Πρέπει το αποτρεπτικό αποτέλεσμα να νοείται ως διακινδύνευση της οικονομικής ισορροπίας της εφημερίδας ή μπορεί να συνίσταται μόνον σε πρόκληση εκφοβισμού;

6) Πρέπει το αποτρεπτικό αποτέλεσμα να εκτιμηθεί με τον ίδιο τρόπο στην περίπτωση της εταιρίας που εκδίδει εφημερίδα και στην περίπτωση δημοσιογράφου, ο οποίος είναι φυσικό πρόσωπο;

7) Αποτελεί η γενική οικονομική κατάσταση του έντυπου Τύπου περίσταση κρίσιμη για να εκτιμηθεί το κατά πόσον η καταδίκη είναι ικανή να προκαλέσει τον εκφοβισμό, πέραν της επίμαχης εφημερίδας, και του συνόλου των μέσων ενημέρωσης;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

25 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η κύρια δίκη έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως σχετική με την ανάκληση, βάσει του άρθρου 45, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, της κηρύξεως της εκτελεστότητας στη Γαλλία μίας αποφάσεως και δύο διατάξεων, που εκδόθηκαν στην Ισπανία, για τον λόγο ότι η εκτέλεσή τους θα είχε ως αποτέλεσμα πρόδηλη προσβολή της ελευθερίας έκφρασης, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 11 του Χάρτη.

26 Όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής ratione temporis του κανονισμού 44/2001, το άρθρο 66, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012 ορίζει ότι ο κανονισμός 44/2001 εξακολουθεί να τυγχάνει εφαρμογής στις αγωγές που ασκήθηκαν πριν από τις 10 Ιανουαρίου 2015 και, ως εκ τούτου, στις αποφάσεις που εκδόθηκαν επί των εν λόγω αγωγών. Στην υπόθεση της κύριας

δίκης, η απόφαση και οι διατάξεις των οποίων είναι επίμαχη η εκτέλεση εκδόθηκαν κατόπιν αγωγής ασκηθείσας στην Ισπανία πριν από την προμνημονευθείσα ημερομηνία. Ως εκ τούτου, όπως επισήμανε και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ο κανονισμός 44/2001 έχει εφαρμογή ratione temporis στο πλαίσιο της υποθέσεως της κύριας δίκης.

27 Όσον αφορά τις κρίσιμες για την εξέταση των υποβληθέντων προδικαστικών ερωτημάτων διατάξεις του ως άνω κανονισμού, διαπιστώνεται ότι η αίτηση αναιρέσεως της οποίας επελήφθη το αιτούν δικαστήριο αποτελεί ένδικο μέσο κατά το άρθρο 44 του κανονισμού 44/2001, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το παράρτημα IV του εν λόγω κανονισμού. Οι λόγοι μη εκτελέσεως στους οποίους δύναται να στηρίξει την απόφασή του εθνικό δικαστήριο, επιληφθέν ενδίκου μέσου βάσει του εν λόγω άρθρου 44, διαλαμβάνονται στο άρθρο 45 του κανονισμού, του οποίου η μεν παράγραφος 1 παραπέμπει στους λόγους αρνήσεως αναγνωρίσεως που μνημονεύονται στα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού, η δε παράγραφος 2 επιβάλλει, όπως και το άρθρο 36 του ίδιου κανονισμού, απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αλλοδαπής αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με τα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν και, ενδεχομένως, υπό ποιες προϋποθέσεις δικαστική απόφαση με την οποία εκδότρια εφημερίδας εταιρία και ένας εκ των δημοσιογράφων της υποχρεώνονται στην καταβολή χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη που υπέστη αθλητικός σύλλογος και ένα εκ των μελών του ιατρικού επιτελείου του λόγω προσβολής της φήμης τους προκληθείσας από σχετική με αυτούς πληροφορία που δημοσιεύθηκε στην εν λόγω εφημερίδα πρέπει να μην εκτελείται, βάσει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 34, σημείο 1, και του άρθρου 45 του κανονισμού 44/2001, για τον λόγο ότι η εκτέλεση της συγκεκριμένης αποφάσεως δύναται να αποτελέσει πρόδηλη προσβολή της ελευθερίας του Τύπου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 11 του Χάρτη, και, συνεπώς, να θίγει τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους εκτελέσεως.

Επί του άρθρου 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, ερμηνευόμενου σε συνδυασμό με το άρθρο 45 του κανονισμού

29 Το προβλεπόμενο από τον κανονισμό 44/2001 καθεστώς αναγνωρίσεως και εκτελέσεως δικαστικών αποφάσεων στηρίζεται, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 16 και 17 του εν λόγω κανονισμού, στην αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η εμπιστοσύνη αυτή επιτάσσει όχι μόνον οι δικαστικές αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος να αναγνωρίζονται αυτοδικαίως σε άλλο κράτος μέλος, αλλά και να είναι αποτελεσματική και ταχεία η διαδικασία με την οποία οι ως άνω αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεστές στο δεύτερο αυτό κράτος. Κατά την αιτιολογική σκέψη 17 του κανονισμού, η εν λόγω διαδικασία πρέπει να περιλαμβάνει μόνον απλό τυπικό έλεγχο των εγγράφων που απαιτούνται για την κήρυξη της εκτελεστότητας στο κράτος μέλος εκτελέσεως, δεδομένου ότι η διαπιστώνουσα την κήρυξη της εκτελεστότητας απόφαση εκδίδεται κατά τρόπο οιονεί αυτόματο (πρβλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Aktiva Finants, C-433/18, EU:C:2019:1074, σκέψη 23).

30 Συνεπώς, οι αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος αναγνωρίζονται, δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, στα λοιπά κράτη μέλη, χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία, και εκτελούνται, κατά το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού, σε άλλο κράτος μέλος, αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, κατόπιν αιτήσεως οιουδήποτε ενδιαφερομένου.

31 Όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 16 έως 18 του ως άνω κανονισμού, σκοπός του προβλεπόμενου από αυτόν συστήματος ενδίκων μέσων κατά της αναγνωρίσεως ή της εκτελέσεως αποφάσεως είναι η προσήκουσα εξισορρόπηση μεταξύ, αφενός, της αμοιβαίας εμπιστοσύνης στην απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ένωσης, η οποία δικαιολογεί την κατ' αρχήν αυτοδίκαιη αναγνώριση και κήρυξη ως εκτελεστών σε ένα κράτος μέλος των αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλο κράτος μέλος, και, αφετέρου, του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ο οποίος επιβάλλει τη δυνατότητα του εναγομένου να ασκήσει ενδεχομένως ένδικο μέσο, που εξετάζεται κατ' αντιμωλία, κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας, εφόσον θεωρεί ότι στοιχειοθετείται ένας από τους λόγους μη εκτελέσεως (αποφάσεις της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 73, και της 7ης Ιουλίου 2016, Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, σκέψη 36).

32 Ως προς το τελευταίο ζήτημα, υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι, κατά το άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού, δυνατότητα αρνήσεως ή ανακλήσεως της κηρύξεως της εκτελεστότητας υφίσταται μόνον εφόσον συντρέχει κάποιος από τους λόγους που καθορίζονται στα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού.

33 Το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 ορίζει ότι απόφαση δεν αναγνωρίζεται αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως.

34 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 34 του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνεύεται στενά, καθόσον συνιστά εμπόδιο στην επίτευξη ενός από τους βασικούς σκοπούς του κανονισμού. Ως εκ τούτου, πρέπει να εφαρμόζεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις (αποφάσεις της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 55, και της 20ής Ιουνίου 2022, London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association, C-700/20, EU:C:2022:488, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

35 Όσον αφορά, ειδικότερα, το σημείο 1 του εν λόγω άρθρου 34, μολονότι τα κράτη μέλη εξακολουθούν να είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερα, δυνάμει της επιφυλάξεως που διατυπώνεται στο συγκεκριμένο σημείο, να καθορίζουν σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο και με την εθνική πρακτική τους, τις απαιτήσεις της δημοσίας τάξεώς τους, τα όρια της συγκεκριμένης έννοιας εμπίπτουν στην ερμηνεία του ως άνω κανονισμού. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο, μολονότι δεν απόκειται σε αυτό να καθορίζει το περιεχόμενο της δημοσίας τάξεως κράτους μέλους, οφείλει πάντως να ελέγχει τα όρια εντός των οποίων το δικαστήριο ενός κράτους μέλους μπορεί να εφαρμόσει την έννοια αυτή προκειμένου να μην αναγνωρίσει απόφαση προερχόμενη από άλλο κράτος μέλος (πρβλ. αποφάσεις της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψεις 56 και 57, και της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 42).

36 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι το άρθρο 36 και το άρθρο 45, παράγραφος 2, του κανονισμού 44/2001, αποκλείοντας την αναθεώρηση επί της ουσίας της αλλοδαπής αποφάσεως, απαγορεύουν στο δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως να αρνηθεί την αναγνώριση ή την εκτέλεση της αποφάσεως απλώς και μόνον επειδή υφίσταται διαφορά μεταξύ του κανόνα δικαίου που εφάρμοσε το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και του κανόνα που θα είχε εφαρμόσει το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως εάν είχε επιληφθεί το ίδιο της διαφοράς. Ομοίως, το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως δεν μπορεί να ελέγξει την ορθότητα των νομικών ή πραγματικών εκτιμήσεων στις οποίες προέβη το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως (αποφάσεις της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 58, και της 25ης Μαΐου 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψη 41).

37 Κατά συνέπεια, η εφαρμογή της ρήτρας της δημοσίας τάξεως, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η αναγνώριση ή η εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως, καθόσον θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή. Προκειμένου να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αλλοδαπής αποφάσεως, η προσβολή θα πρέπει να συνίσταται σε πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως ή σε πρόδηλη προσβολή δικαιώματος το οποίο αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες στην εν λόγω έννομη τάξη (αποφάσεις της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 59, και της 25ης Μαΐου 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψη 42).

38 Επομένως, το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως δεν μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεως που προέρχεται από άλλο κράτος μέλος απλώς και μόνον επειδή εκτιμά ότι με την απόφαση αυτή εφαρμόσθηκε εσφαλμένα το εθνικό δίκαιο ή το δίκαιο της Ένωσης, διότι άλλως θα υπονομευόταν ο σκοπός του κανονισμού 44/2001. Πρέπει, αντιθέτως, να γίνει δεκτό ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, τα μέσα παροχής έννομης προστασίας που προβλέπονται σε κάθε κράτος μέλος, συμπληρούμενα από τον κατά το άρθρο 267 ΣΛΕΕ μηχανισμό προδικαστικής παραπομπής, παρέχουν επαρκή προστασία στα υποκείμενα δικαίου. Η ρήτρα της δημοσίας τάξεως έχει εφαρμογή σε τέτοιες περιπτώσεις μόνον εφόσον η εν λόγω πλάνη περί το δίκαιο έχει ως συνέπεια ότι η αναγνώριση ή η εκτέλεση της αποφάσεως στο κράτος μέλος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως θεωρείται πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου ουσιώδους για την έννομη τάξη του εν λόγω κράτους μέλους (πρβλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 60).

39 Το γεγονός ότι η επίμαχη πρόδηλη παράβαση αφορά κανόνα του δικαίου της Ένωσης και όχι κανόνα του εσωτερικού δικαίου του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως δεν μεταβάλλει τις προϋποθέσεις εφαρμογής της ρήτρας δημοσίας τάξεως κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, ανεξαρτήτως αν πρόκειται για κανόνα ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, το εθνικό δικαστήριο οφείλει να διασφαλίζει με την ίδια αποτελεσματικότητα την προστασία των δικαιωμάτων που παρέχει η εθνική έννομη τάξη και των δικαιωμάτων που παρέχει η έννομη τάξη της Ένωσης. Επομένως, η ρήτρα της δημοσίας τάξεως εφαρμόζεται με τον ίδιο τρόπο σε περίπτωση κατά την οποία η αναγνώριση της συγκεκριμένης αποφάσεως στο κράτος μέλος αναγνωρίσεως συνιστά πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος είναι ουσιώδης στην έννομη τάξη της Ένωσης ή πρόδηλη προσβολή δικαιώματος το οποίο αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες στην έννομη τάξη της Ένωσης και, ως εκ τούτου, στην έννομη τάξη του εν λόγω κράτους μέλους (πρβλ. αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 48, και της 7ης Σεπτεμβρίου 2023, Charles Taylor Adjusting, C-590/21, EU:C:2023:633, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τούτο ισχύει, ιδίως, στην περίπτωση των θεμελιωδών δικαιωμάτων που έχουν αναγνωρισθεί σε επίπεδο Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαρτίου 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, σκέψη 38).

41 Δεδομένου ότι η εκ μέρους εθνικού δικαστηρίου εφαρμογή του κανονισμού 44/2001 συνιστά εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, το εν λόγω δικαστήριο πρέπει να συμμορφώνεται προς τις απαιτήσεις που απορρέουν από τα θεμελιώδη δικαιώματα τα οποία κατοχυρώνονται στον Χάρτη, μεταξύ άλλων οσάκις επιλαμβάνεται ενδίκου μέσου βάσει του άρθρου 43 ή του άρθρου 44 του κανονισμού 44/2001,

προκειμένου να διακριβώσει την ύπαρξη λόγου αρνήσεως της εκτελέσεως (πρβλ. αποφάσεις της 25ης Μαΐου 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψη 44, και της 7ης Μαΐου 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 55).

42 Τούτου λεχθέντος, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών έχει θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης, δεδομένου ότι καθιστά δυνατή τη δημιουργία και τη διατήρηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα. Πάντως, η αρχή αυτή, ιδίως όσον αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, επιβάλλει σε καθένα από τα κράτη μέλη να δέχονται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ειδικότερα, ότι σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που είναι αναγνωρισμένα από το δίκαιο της Ένωσης [γνωμοδότηση 2/13 (Προσχώρηση της Ένωσης στην ΕΣΔΑ), της 18ης Δεκεμβρίου 2014, EU:C:2014:2454, σκέψη 191].

43 Ειδικότερα, τα κράτη μέλη, όταν θέτουν σε εφαρμογή το δίκαιο της Ένωσης, είναι δυνατό να υποχρεωθούν, δυνάμει του δικαίου της Ένωσης, να θεωρήσουν δεδομένο τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων από τα λοιπά κράτη μέλη, με αποτέλεσμα να μην έχουν τη δυνατότητα όχι μόνο να απαιτήσουν από κάποιο άλλο κράτος μέλος να εφαρμόσει εθνικό επίπεδο προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων υψηλότερο από το επίπεδο προστασίας που εγγυάται το δίκαιο της Ένωσης, αλλά και ούτε, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων, να ελέγχουν αν το άλλο κράτος μέλος έχει πράγματι σεβαστεί, σε συγκεκριμένη περίπτωση, τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνει η Ένωση [γνωμοδότηση 2/13 (Προσχώρηση της Ένωσης στην ΕΣΔΑ), της 18ης Δεκεμβρίου 2014, EU:C:2014:2454, σκέψη 192].

44 Συνεπώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 189 των προτάσεών του, δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως και εκτελέσεως υποχρεούται, βάσει του άρθρου 34, σημείο 1, και του άρθρου 45 του κανονισμού 44/2001, να αρνηθεί την εκτέλεση αποφάσεως ή, κατά περίπτωση, να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητάς της μόνο σε περίπτωση κατά την οποία η εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως στο συγκεκριμένο κράτος μέλος θα είχε ως αποτέλεσμα πρόδηλη προσβολή θεμελιώδους δικαιώματος όπως αυτό κατοχυρώνεται στον Χάρτη.

Επί του άρθρου 11 του Χάρτη

45 Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, του Χάρτη, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία έκφρασης, το δε εν λόγω δικαίωμα περιλαμβάνει την ελευθερία γνώμης και την ελευθερία λήψης ή μετάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, χωρίς την ανάμειξη δημοσίων αρχών και αδιακρίτως συνόρων.

46 Σε περίπτωση η οποία αφορά δημοσιογράφους και/ή εκδότες και μέσα ενημερώσεως και η οποία σχετίζεται με τη δημοσίευση άρθρου στον Τύπο, η ελευθερία έκφρασης και πληροφόρησης προστατεύεται ειδικώς βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του Χάρτη, κατά το οποίο η ελευθερία των μέσων μαζικής ενημέρωσης και η πολυφωνία τους πρέπει να γίνονται σεβαστές.

47 Τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που κατοχυρώνονται στο άρθρο 11 του Χάρτη δεν αποτελούν απόλυτα προνόμια, αλλά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε σχέση με τη λειτουργία τους εντός της κοινωνίας (πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2020, La Quadrature du Net κ.λπ. C-511/18, C-512/18 και C-520/18, EU:C:2020:791, σκέψη 120 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

48 Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο του 52, παράγραφος 1, ο Χάρτης δέχεται περιορισμούς στην άσκηση των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών υπό την προϋπόθεση ότι οι συγκεκριμένοι περιορισμοί προβλέπονται από τον νόμο, ότι συνάδουν με το ουσιώδες περιεχόμενο των εν λόγω

δικαιωμάτων και ελευθεριών και ότι, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε σκοπούς γενικού συμφέροντος τους οποίους αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.

49 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι το άρθρο 11 του Χάρτη συνιστά ένα από τα βασικά θεμέλια μιας δημοκρατικής και πλουραλιστικής κοινωνίας και περιλαμβάνεται στις αξίες επί των οποίων στηρίζεται, κατά το άρθρο 2 ΣΕΕ, η Ένωση (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Tele2 Sverige και Watson κ.λπ., C-203/15 και C-698/15, EU:C:2016:970, σκέψη 93, και της 23ης Απριλίου 2020, Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI, C-507/18, EU:C:2020:289, σκέψη 48). Επομένως, οι επεμβάσεις στα δικαιώματα και στις ελευθερίες που κατοχυρώνονται στο ως άνω άρθρο 11 πρέπει, στο συγκεκριμένο πλαίσιο, να περιορίζονται στο απολύτως αναγκαίο (πρβλ. απόφαση της 6ης Μαρτίου 2001, Connolly κατά Επιτροπής, C-274/99 P, EU:C:2001:127, σκέψη 41).

50 Τούτο ισχύει, ειδικότερα, στην περίπτωση επεμβάσεων που αφορούν δημοσιογράφους καθώς και εκδότες και μέσα ενημερώσεως, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας του Τύπου εντός μιας δημοκρατικής κοινωνίας και υπό κράτος δικαίου (πρβλ. αποφάσεις της 1ης Δεκεμβρίου 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, σκέψη 113, και της 29ης Ιουλίου 2019, Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, σκέψη72).

51 Επιπλέον, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, τα δικαιώματα που περιλαμβάνει ο Χάρτης έχουν την ίδια έννοια και την ίδια εμβέλεια με τα αντίστοιχα δικαιώματα που κατοχυρώνονται στην ΕΣΔΑ, χωρίς πάντως να αποκλείεται η παροχή ευρύτερης προστασίας από το δίκαιο της Ένωσης [απόφαση της 22ας Ιουνίου 2023, K.B. και F.S. (Αυτεπάγγελτη εξέταση στον ποινικό τομέα), C-660/21, EU:C:2023:498, σκέψη 41].

52 Προκειμένου να ερμηνεύει το άρθρο 11 του Χάρτη, το Δικαστήριο πρέπει, επομένως, να λαμβάνει υπόψη τα αντίστοιχα δικαιώματα που κατοχυρώνονται στο άρθρο 10 της ΕΣΔΑ, όπως έχει ερμηνευθεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, ως όριο ελάχιστης προστασίας [πρβλ. αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 2022, Autorité des marchés financiers, C-302/20, EU:C:2022:190, σκέψη 67, και της 12ης Ιανουαρίου 2023, Migracijos departamentas (Λόγοι δίωξης αναγόμενοι σε πολιτικές πεποιθήσεις), C-280/21, EU:C:2023:13, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

53 Κατά πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, οι εξαιρέσεις στις οποίες υπόκειται η ελευθερία έκφρασης πρέπει να ερμηνεύονται στενά, το δε άρθρο 10, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ ουδόλως επιτρέπει περιορισμούς της έκφρασης στον τομέα των ζητημάτων πολιτικής και σε εκείνον των ζητημάτων γενικού ενδιαφέροντος (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 17ης Δεκεμβρίου 2004, Pedersen και Baadsgaard κατά Δανίας, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, § 71· απόφαση του ΕΔΔΑ της 23ης Απριλίου 2015, Morice κατά Γαλλίας, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, § 124 και 125, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 17ης Ιανουαρίου 2017, Tavares de Almeida Fernandes και Almeida Fernandes κατά Πορτογαλίας, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, § 55).

54 Άπτονται του γενικού ενδιαφέροντος τα ζητήματα που μπορούν ευλόγως να ενδιαφέρουν το κοινό και εκείνα που εφιστούν την προσοχή του ή το απασχολούν ουσιωδώς, επειδή, μεταξύ άλλων, αφορούν την ευημερία των πολιτών ή τη ζωή του κοινωνικού συνόλου. Στη συγκεκριμένη κατηγορία εμπίπτουν ζητήματα σχετικά με τον επαγγελματικό αθλητισμό (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 22ας Φεβρουαρίου 2007, Nikowitz και Verlagsgruppe News GmbH κατά Αυστρίας, CE:ECHR:2007:0222JUD000526603, § 25, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 27ης Ιουνίου 2017,

Satakunnan Markkinapörssi Oy και Satamedia Oy κατά Φινλανδίας, CE:ECHR:2017:0627JUD000093113, § 171), και, ως εκ τούτου, τα σχετικά με τη φαρμακοδιέγερση στον χώρο του επαγγελματικού αθλητισμού.

55 Στο ως άνω πλαίσιο, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου επισημαίνει τη θεμελιώδη αποστολή που επιτελεί ο Τύπος σε μια δημοκρατική κοινωνία, με συνέπεια οι εγγυήσεις οι οποίες πρέπει να παρέχονται σε αυτόν να έχουν ιδιαίτερη σημασία. Μολονότι ο Τύπος δεν πρέπει να υπερβαίνει ορισμένα όρια, τα οποία άπτονται ιδίως της προστασίας της φήμης ή των δικαιωμάτων τρίτων, οφείλει ωστόσο να κοινοποιεί, τηρουμένων των καθηκόντων και των ευθυνών του, πληροφορίες και ιδέες επί παντός ζητήματος γενικού ενδιαφέροντος. Σε διαφορετική περίπτωση, ο Τύπος θα αδυνατούσε να επιτελέσει την απαραίτητη αποστολή του ως «public watchdog». Συνεπώς, πρέπει να αποδίδεται μεγάλη σημασία στο συμφέρον της δημοκρατικής κοινωνίας να διασφαλίζει και να διατηρεί την ελευθερία του Τύπου σε περίπτωση κατά την οποία πρέπει να κρίνεται, όπως επιτάσσει το άρθρο 10, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ, αν η επίμαχη επέμβαση είναι αναλογική σε σχέση με τον επιδιωκόμενο θεμιτό σκοπό (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 23ης Σεπτεμβρίου 1994, Jersild κατά Δανίας, CE:ECHR:1994:0923JUD001589089, § 31· απόφαση του ΕΔΔΑ της 21ης Ιανουαρίου 1999, Fressoz και Roire κατά Γαλλίας, CE:ECHR:1999:0121JUD002918395, § 45, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 16ης Ιουνίου 2015, Delfi AS κατά Εσθονίας, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, § 132).

56 Οι ως άνω αρχές δεν τυγχάνουν εφαρμογής μόνο στην περίπτωση των δημοσιογράφων, αλλά και σε εκείνη των εκδοτών εντύπων, οι οποίοι προστατεύονται πλήρως από την ελευθερία έκφρασης και υπέχουν και εκείνοι τα δικαιώματα και τις ευθύνες που διαλαμβάνονται στο άρθρο 10, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 15ης Ιανουαρίου 2009, Orban κ.λπ. κατά Γαλλίας, CE:ECHR:2009:0115JUD002098505, § 47).

57 Μολονότι οι ζημιωθέντες λόγω δυσφημιστικού ή άλλου είδους παράνομου περιεχομένου πρέπει να έχουν τη δυνατότητα ασκήσεως αγωγής λόγω αστικής ευθύνης ικανής να αποτελέσει αποτελεσματικό μέσο ένδικης προστασίας από προσβολές της φήμης τους, οποιαδήποτε απόφαση η οποία επιδικάζει αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση λόγω προσβολής της φήμης πρέπει να χαρακτηρίζεται από εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ του επιδικαζόμενου ποσού και της επίμαχης προσβολής (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 15ης Φεβρουαρίου 2005, Steel και Morris κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, § 96· απόφαση του ΕΔΔΑ της 16ης Ιουνίου 2015, Delfi AS κατά Εσθονίας, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, § 110 και 131, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 17ης Ιανουαρίου 2017, Tavares de Almeida Fernandes και Almeida Fernandes κατά Πορτογαλίας, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, § 77).

58 Σχετικώς, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ της επιδικάσεως αποζημιώσεως ή χρηματικής ικανοποιήσεως σε νομικό πρόσωπο και εκείνης σε φυσικό πρόσωπο, δεδομένου ότι προσβολή της φήμης φυσικού προσώπου μπορεί να έχει επιπτώσεις στην αξιοπρέπειά του, ενώ η φήμη νομικού προσώπου στερείται τη συγκεκριμένη ηθική διάσταση (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 15ης Φεβρουαρίου 2005, Steel και Morris κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, § 94· απόφαση του ΕΔΔΑ της 19ης Ιουλίου 2011, UJ κατά Ουγγαρίας, CE:ECHR:2011:0719JUD002395410, § 22, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 11ης Ιανουαρίου 2022, Freitas Rangel κατά Πορτογαλίας, CE:ECHR:2022:0111JUD007887313, § 48, 53 και 58).

59 Υπενθυμίζεται, πάντως, ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου εκτιμά την αναλογικότητα των επεμβάσεων βάσει των ίδιων κριτηρίων, είτε πρόκειται για νομικό πρόσωπο είτε για φυσικό (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 5ης Δεκεμβρίου 2017, Frisk και Jensen κατά Δανίας, CE:ECHR:2017:1205JUD001965712, § 55).

60 Όσον αφορά τον αναλογικό χαρακτήρα κυρώσεως, κάθε αδικαιολόγητος περιορισμός της ελευθερίας έκφρασης ενέχει τον κίνδυνο να παρεμποδίσει ή να παραλύσει στο μέλλον την κάλυψη ανάλογων ζητημάτων από τα μέσα ενημερώσεως. Σημασία έχει η ίδια η καταδίκη, ακόμη και αν έχει μόνον αστικό χαρακτήρα και ακόμη και αν η επιβαλλόμενη κύρωση είναι ελάσσονος βαρύτητας (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 10ης Νοεμβρίου 2015, Couderc και Hachette Filipacchi associés κατά Γαλλίας, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, § 151, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 25ης Φεβρουαρίου 2016, Société de conception de presse et d'édition κατά Γαλλίας, CE:ECHR:2016:0225JUD000468311, § 49).

61 Ειδικότερα, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, πρέπει να επιδεικνύεται η μέγιστη δυνατή προσοχή σε περίπτωση κατά την οποία τα μέτρα που λαμβάνονται ή οι κυρώσεις που επιβάλλονται δύνανται να αποθαρρύνουν τη συμμετοχή του Τύπου στη συζήτηση ζητημάτων θεμιτού γενικού ενδιαφέροντος και, επομένως, να έχουν αποτρεπτικό αποτέλεσμα όσον αφορά την άσκηση της ελευθερίας του Τύπου ως προς τέτοια ζητήματα (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 20ής Μαΐου 1999, Bladet Tromsø και Stensaas κατά Νορβηγίας, CE:ECHR:1999:0520JUD002198093, § 64, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 17ης Δεκεμβρίου 2004, Cumpănă και Mazăre κατά Ρουμανίας, CE:ECHR:2004:1217JUD 003334896, § 111).

62 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση ποσού απρόβλεπτου ή υψηλού σε σχέση με τα ποσά που έχουν επιδικασθεί σε παρεμφερείς υποθέσεις δυσφημίσεως δύναται να έχει αποτρεπτικό αποτέλεσμα ως προς την άσκηση της ελευθερίας του Τύπου [πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 7ης Δεκεμβρίου 2010, Público – Comunicação Social, S.A. κ.λπ. κατά Πορτογαλίας, CE:ECHR:2010:1207JUD003932407, § 55, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 15ης Ιουνίου 2017, Independent Newspapers (Ireland) Limited κατά Ιρλανδίας, CE:ECHR:2017:0615JUD002819915, § 84 και 85].

63 Επιπλέον, λαμβανομένων υπόψη της θεμελιώδους σημασίας αποστολής που επιτελεί ο Τύπος σε μια δημοκρατική κοινωνία και των εγγυήσεων που πρέπει να παρέχονται σε αυτόν σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως, τούτο συμβαίνει, κατά κανόνα, σε περίπτωση κατά την οποία επιδικάζεται στον ζημιωθέντα αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση που υπερβαίνει την περιουσιακή ζημία και την ηθική βλάβη που υπέστη πράγματι ο ζημιωθείς.

64 Το εν λόγω αποτρεπτικό αποτέλεσμα μπορεί να οφείλεται ακόμη και σε επιδίκαση ποσών σχετικώς χαμηλών, σε σχέση με τα επιδικαζόμενα σε παρεμφερείς υποθέσεις δυσφημίσεως. Τούτο συμβαίνει, κατ' αρχήν, όταν τα επιδικαζόμενα ποσά είναι σημαντικά σε σχέση με τα μέσα που έχει στη διάθεσή του ο ηττηθείς διάδικος (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 15ης Φεβρουαρίου 2005, Steel και Morris κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:2005:0215JUD 006841601, § 96), είτε πρόκειται για δημοσιογράφο είτε για εκδότη εντύπου.

65 Εξάλλου, προκειμένου να εκτιμηθεί ο αναλογικός χαρακτήρας της επιδικαζόμενης αποζημιώσεως ή χρηματικής ικανοποιήσεως πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και οι λοιπές επιβαλλόμενες κυρώσεις, όπως είναι η δημοσίευση διαψεύσεως, επανορθώσεως ή ακόμη και επίσημης συγγνώμης, καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία καταδικάζεται ο εναγόμενος (πρβλ.

απόφαση του ΕΔΔΑ της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Ileana Constantinescu κατά Ρουμανίας, CE:ECHR:2012:1211JUD003256304, § 49· απόφαση του ΕΔΔΑ της 10ης Νοεμβρίου 2015, Couderc και Hachette Filipacchi associés κατά Γαλλίας, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, § 152, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 27ης Ιουνίου 2017, Ghiulfer Predescu κατά Ρουμανίας, CE:ECHR:2017:0627JUD002975109, § 61).

Επί της ερμηνείας του άρθρου 34, σημείο 1, και του άρθρου 45 του κανονισμού 44/2001 σε συνδυασμό με το άρθρο 11 του Χάρτη

66 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, βάσει του άρθρου 34, σημείο 1, και του άρθρου 45 του κανονισμού 44/2001, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση εκτελέσεως δικαστικής αποφάσεως με την οποία υποχρεώνεται η εκδότρια εφημερίδας εταιρία και ένας εκ των δημοσιογράφων της στην καταβολή χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη που υπέστη αθλητικός σύλλογος και ένα εκ των μελών του ιατρικού επιτελείου του λόγω προσβολής της φήμης τους, συνεπεία της δημοσιεύσεως στην εν λόγω εφημερίδα πληροφορίας η οποία τους αφορά, σε περίπτωση κατά την οποία η εκτέλεση θα έχει ως αποτέλεσμα πρόδηλη προσβολή των δικαιωμάτων και ελευθεριών όπως κατοχυρώνονται στο άρθρο 11 του Χάρτη.

67 Πράγματι, μια τέτοια πρόδηλη παράβαση του άρθρου 11 του Χάρτη εμπίπτει στη δημόσια τάξη του κράτους μέλους εκτελέσεως και συνιστά, ως εκ τούτου, τον λόγο αρνήσεως εκτελέσεως που μνημονεύεται στο άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο 45 του εν λόγω κανονισμού.

68 Στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, μεταξύ των οποίων δεν καταλέγονται μόνον οι πόροι των υπόχρεων σε καταβολή αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως προσώπων, αλλά και η σοβαρότητα της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς τους και η έκταση της ζημίας, όπως διαπιστώθηκαν με τις επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης αποφάσεις, αν η εκτέλεση των εν λόγω αποφάσεων θα έχει ως αποτέλεσμα, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που τέθηκαν στις σκέψεις 53 έως 64 της παρούσας αποφάσεως, πρόδηλη προσβολή των δικαιωμάτων και ελευθεριών, όπως κατοχυρώνονται στο άρθρο 11 του Χάρτη.

69 Προς τούτο, το αιτούν δικαστήριο οφείλει να διακριβώσει αν η επιδικασθείσα με τις εν λόγω αποφάσεις χρηματική ικανοποίηση αποδεικνύεται προδήλως δυσανάλογη σε σχέση με την επίμαχη προσβολή της φήμης και ενέχει, επομένως, τον κίνδυνο αποτρεπτικού αποτελέσματος στο κράτος μέλος εκτελέσεως όσον αφορά την κάλυψη από τα μέσα ενημερώσεως ανάλογων ζητημάτων στο μέλλον ή, γενικότερα, όσον αφορά την άσκηση της ελευθερίας του Τύπου, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 11 του Χάρτη.

70 Στο ως άνω πλαίσιο, διευκρινίζεται ότι, μολονότι το αιτούν δικαστήριο δύναται να λάβει υπόψη τα ποσά που επιδικάζονται εντός του κράτους μέλους εκτελέσεως για παρεμφερή προσβολή, ενδεχόμενη απόκλιση μεταξύ των ποσών αυτών και του ύψους της επιδικαζόμενης με τις εν λόγω αποφάσεις χρηματικής ικανοποιήσεως δεν αρκεί, αφ' εαυτής, προκειμένου να γίνει δεκτό, άνευ άλλου τινός και άνευ μεταγενέστερων διακριβώσεων, ότι η συγκεκριμένη χρηματική ικανοποίηση είναι προδήλως δυσανάλογη σε σχέση με την επίμαχη προσβολή της φήμης.

71 Επιπλέον, στο μέτρο που η εκ μέρους του αιτούντος δικαστηρίου διακρίβωση αφορά αποκλειστικώς την ύπαρξη πρόδηλης προσβολής των δικαιωμάτων και ελευθεριών που κατοχυρώνονται με το άρθρο 11 του Χάρτη, δεν μπορεί να συνεπάγεται έλεγχο των επί της ουσίας εκτιμήσεων των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως, δεδομένου ότι ο

συγκεκριμένος έλεγχος αποτελεί αναθεώρηση επί της ουσίας, η οποία απαγορεύεται ρητώς βάσει του άρθρου 36 και του άρθρου 45, παράγραφος 2, του κανονισμού 44/2001. Ως εκ τούτου, εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο δεν δύναται να εξετάσει, μεταξύ άλλων, αν ο ΕΕ και η Société Éditrice du Monde, δημοσιεύοντας το επίμαχο στη υπόθεση της κύριας δίκης άρθρο, τήρησαν τα καθήκοντα και τις ευθύνες που υπέχουν ή να θέσει υπό αμφισβήτηση τα όσα διαπιστώθηκαν με την απόφαση του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 24ης Φεβρουαρίου 2014 όσον αφορά τη σοβαρότητα της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς του ΕΕ ή της Société Éditrice du Monde ή την έκταση της ζημίας που υπέστησαν η Real Madrid και ο ΑΕ.

72 Λαμβανομένων υπόψη των ερωτημάτων του αιτούντος δικαστηρίου, επισημαίνεται ακόμη ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 58 και 63 της παρούσας αποφάσεως, δεν αποκλείεται το εν λόγω δικαστήριο, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, να διαπιστώσει την ύπαρξη πρόδηλης προσβολής της ελευθερίας του Τύπου λόγω της εκτελέσεως των επίμαχων στην υπόθεση της κύριας δίκης αποφάσεων όσον αφορά μόνον έναν εκ των πρωτοδίκως εναγόντων ή έναν εκ των πρωτοδίκως εναγομένων στις υποθέσεις στο πλαίσιο των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις αυτές.

73 Σε περίπτωση που το αιτούν δικαστήριο διαπιστώσει την ύπαρξη πρόδηλης προσβολής της ελευθερίας του Τύπου, θα πρέπει να περιορίσει την άρνηση εκτελέσεως των εν λόγω αποφάσεων στο προδήλως στερούμενο αναλογικότητας μέρος, όσον αφορά το κράτος μέλος εκτελέσεως, της επιδικασθείσας χρηματικής ικανοποιήσεως.

74 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 34, παράγραφος 1, και το άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001, ερμηνευόμενα σε συνδυασμό με το άρθρο 11 του Χάρτη, έχουν την έννοια ότι δικαστική απόφαση με την οποία εκδότρια εφημερίδας εταιρία και ένας εκ των δημοσιογράφων της υποχρεώνονται στην καταβολή χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη που υπέστη αθλητικός σύλλογος και ένα εκ των μελών του ιατρικού επιτελείου του, λόγω προσβολής της φήμης τους προκληθείσας από σχετική με αυτούς πληροφορία που δημοσιεύθηκε στην εν λόγω εφημερίδα, δεν πρέπει να εκτελείται εάν έχει ως αποτέλεσμα πρόδηλη προσβολή της ελευθερίας του Τύπου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 11 του Χάρτη, και, ως εκ τούτου, θίγει τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους εκτελέσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

75 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Το άρθρο 34, σημείο 1, και το άρθρο 45 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ερμηνευόμενα σε συνδυασμό με το άρθρο 11 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

έχουν την έννοια ότι:

δικαστική απόφαση με την οποία εκδότρια εφημερίδας εταιρία και ένας εκ των δημοσιογράφων της υποχρεώνονται στην καταβολή χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη που υπέστη αθλητικός σύλλογος και ένα εκ των μελών του ιατρικού επιτελείου του, λόγω προσβολής της φήμης τους προκληθείσας από σχετική με αυτούς πληροφορία που δημοσιεύθηκε στην εν λόγω εφημερίδα, δεν πρέπει να εκτελείται εάν έχει ως αποτέλεσμα πρόδηλη προσβολή της ελευθερίας του Τύπου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 11 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, και, ως εκ τούτου, θίγει τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους εκτελέσεως.

(υπογραφές)